

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Maráth Csaba ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Hofgárt Gertrúd ügyvéd által képviselt I.r. alperes neve (I.r. alperes címe) I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. október 20. napján kelt 122.P.25.278/2010/155. számú ítélete ellen a felperes által 156. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti; megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja oly módon, hogy az I.r. alperes marasztalásának összegét 765.544.- (hétszázhatvanötezer-ötszáznegyvennégy) Ft tőkével és 350.000.- (háromszázötvenezer) Ft tőke után 2002. november 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11%, 2005. január 1. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, míg 2013. július 1. napjától a kifizetésig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatával, 415.544.- (négy százötvenötezer-ötszáznegyvennégy) Ft tőke után 2012. május 2. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, míg 2013. július 1. napjától a kifizetésig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamataival felemeli, a felperes részéről az állam javára fizetendő feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét 1.088.700.- (egymillió-nyolcvannyolcezer-hétszáz) Ft-ra leszállítja, az I.r. alperes részéről az állam javára fizetendő feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét pedig 81.900.- (nyolcvanegyezer-kilencszáz) Ft-ra felemeli, a felperes által az I.r. alperes részére fizetendő perköltség összegét 756.340.- (hétszázötvenhatezer-háromszáznegyven) Ft-ra leszállítja; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 1.477.500.- (egymillió-négy százhetvenhatezer-ötszáz) Ft, míg az I.r. alperes 61.600.- (hatvanegyezer-hatszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 15 nap alatt 300.000.- (háromszáz ezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest az **B. ...** szám alatti társasház csatorna rendszerének átalakításához szükséges, az Arnold Károly és Végh Péter szakértő szakvéleményében kidolgozott összes munka, továbbá a felperesi ingatlanon elvégzendő

valamennyi felújítási munka saját költségén történő elvégzésére, elvégeztetésére. Kérte továbbá az I. rendű alperes kötelezését a víz- és csatornarendszer hibájával összefüggésben keletkezett kárai megtérítéseként 18.181.806 Ft, és ezen összeg után 2002. november 1. napjától a kifizetésig terjedő időre járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatai megfizetésére. Álláspontja szerint a közbenső ítélet alapján - a II. rendű alperes jogellenes beavatkozása miatt elvégzendő munkálatokat kivéve - az I. rendű alperesnek kell elvégeznie a szükséges átalakításokat. Felel továbbá az alagsori lakás vízelöntései miatt keletkezett felperesi károkért is. A kárigénye az alábbi elemekből tevődik össze: 2002. április hónaptól 2014. május 31-ig elmaradt jövedelem címén 13.542.000 Ft-ot követelt; a kárelhárítással korábban felmerült munkálatok közül a Gres szivattyú költségeként 208.375 Ft-ot, a **P**-féle tatarozás költségeként 350.000 Ft-ot, a **F**-féle szakvélemény költségeként 62.500 Ft-ot érvényesített; az alagsori lakásban elhelyezett berendezési tárgyak károsodásának és az általa vásárolt, a károk elhárításához szükséges anyagok értékének összegét 1.628.945 Ft-ban jelölte meg; a csatornatisztítás költségét 30.700 Ft-ban, a bérlőknek a csatornatisztítási költségek kompenzálásaként megfizetett összeget 559.286 Ft-ban jelölte meg; az alagsori lakás vízelvezetésének megoldását követő helyreállítási munkák költségét 1.800.000 Ft-ban határozta meg. A szakértői vizsgálathoz vásárolt gumicsizmák ellenértékét perköltséggként kívánta érvényesíteni. A II. rendű alperest az általa az alagsori lakás vízelvezetésének leválasztásával végzett jogellenes beavatkozás miatt kérte kötelezni a perbeli alagsori lakás konyháján keresztül történt vízszintes vízelvezetés megszüntetésére és az eredeti állapot helyreállításához szükséges vízvezeték és kőműves szerelési munkák elvégzésére. Kérte továbbá a II. rendű alperest 72.263 Ft kártérítés megfizetésére kötelezni, amely az elektromos főelosztó visszahelyezésével merült fel.

Az I. rendű alperes nem vitatta a keresetet az alagsori lakás vízelvezetésének megoldásához szükséges, a társasház alap- és ejtővezetékeit érintő munkálatok, továbbá a Gres szivattyú költsége tekintetében, valamint vállalta megfizetni a **F**-féle szakvélemény ellenértékét és a gumicsizma vásárlások vonatkozásában perköltséggként 5.800 Ft-ot. Az ellenkérelmében a fentieket meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes kártérítési követeléseit mind jogalapjában, mind összecszerúságában. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy kárigényei közvetlen összefüggésben állnak a káreseménnyel. Az ingó károk körében arra hivatkozott, hogy a felperes nem bizonyította, hogy azok az alagsori lakásban voltak. Az ingó kár megállapítására kirendelt Egyed Katalin szakvéleményét nem fogadta el. Az elmaradt jövedelem tekintetében azzal védekezett, hogy azt a megjelölt áron a felperes nem tudta volna kiadni, a bérlők pedig 2002 márciusában kiköltöztek. A **P**-féle tatarozás körében arra hivatkozott, hogy a tatarozási költségek és a káresemény közötti közvetlen összefüggést nem bizonyította a felperes csakúgy, mint a csatornatisztítások tekintetében felmerült költségeit. A felperes nem bizonyította továbbá, hogy a kompenzáció ellenértékét a bérlőknek megfizette, illetve azt sem, hogy amennyiben a csatornatisztítást maga fizette meg, úgy annak ellenértékét a bérlőktől nem kapta meg. A lakás felújításával összefüggésben pedig olyan kárigényt érvényesít, ami költséggként még fel sem merült.

A II. rendű alperes a vele szemben előterjesztett kereset teljesítését nem ellenezte.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság jogerős 19.P.II.23.899/2003/44. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes kártérítési felelőssége fennáll a felperest ért azon károkért, amelyek a felperes tulajdonában álló, az alperesi társasház alagsor 1. szám alatti lakásának az alperesi társasház közös tulajdonában álló víz- és csatornarendszer hibájával okozati összefüggésben történt elöntése miatt keletkeztek. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes köteles a felperesi lakás további elöntésének megelőzése érdekében szükséges, az alperesi közös tulajdonban álló épületrészeket érintő, a perben további bizonyítással meghatározásra kerülő munkálatok

elvégzésére. A jogerős közbenső ítélettel szemben az I. rendű alperes perújítási kérelemmel élt, amely azonban nem vezetett eredményre. A Legfelsőbb Bíróság 2010. október 17-én kelt, Pfv.III.21.667/2009/6. számú ítéletével a Fővárosi Bíróság 53.Pf.636.321/2008/2. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 18.P.21.738/2008/5. számú ítéletét megváltoztatta, a perújítási kérelmet elutasította.

Az áttételt követően a Fővárosi Törvényszék 155. sorszámu ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül - a **B. ...** alagsor 1. szám alatti lakásba a felső szintekről érkező ejtőcső **B. ...** alagsor 1. szám alatti lakás konyháján keresztül történő vízszintes elvezetése megszüntetésének és az eredeti állapot helyreállításához szükséges vízvezeték szerelési és kőműves munkák elvégzésének kivételével - a **B. ...** alagsor 1. szám alatti lakás és a **B. ...** szám alatti Társasház lefolyó rendszerét az ejtő- és alapvezetékek felújításával válassza szét a Végh Péter Ferenc igazságügyi szakértő által készített, az ítélet mellékletét képező, kiegészített kiviteli tervdokumentációnak és az ahhoz tartozó „GCS. A” jelű költségvetésnek megfelelően. Az elsőfokú bíróság kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül a **B. ...** alagsor 1. szám alatti lakásba a felső szintekről érkező ejtőcső **B. ...** alagsor 1. szám alatti lakás konyháján keresztül történő vízszintes elvezetését szüntesse meg, és az eredeti állapot helyreállításához szükséges vízvezeték szerelési és kőműves munkákat végezze el a Végh Péter Ferenc igazságügyi szakértő által készített, az ítélet mellékletét képező kiegészített kiviteli tervdokumentációnak és az ahhoz tartozó „GCS. A” jelű költségvetésnek megfelelően. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 270.875 Ft-ot, és ezen összeg után 2002. november 1-jétől a kifizetésig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 72.263 Ft-ot. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az I. rendű alperes részére 15 napon belül fizessen meg 858.760 Ft perköltséget, a II. rendű alperest, hogy a felperes részére 15 napon belül fizessen meg 11.400 Ft perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy az államnak, az illetékes adóhatóság felhívására, a felhívásban közölt időben és módon fizessen meg 1.189.467 Ft feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket, az I. rendű alperest, hogy az államnak, az illetékes adóhatóság felhívására, a felhívásban közölt időben és módon fizessen meg 35.118 Ft feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket, a II. rendű alperest, hogy az államnak, az illetékes adóhatóság felhívására, a felhívásban közölt időben és módon fizessen meg 6.000 Ft feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az **B. ...** szám alatti társasház az 1940-es években épült. Az alagsori szinten a **hrs1** helyrajzi számon kialakításra került egy külön bejáratú, személyzeti szuterén lakás (a továbbiakban: alagsori lakás). A társasházi alapító okirat szerint az alap- és ejtővezetékek társasházi közös tulajdont képeznek, míg az egyes albetéteken belül található ágvezetékek a külön tulajdonban lévő lakások tartozékai.

1984-ben a társasházat felújították, melynek keretében az alagsori lakásban fürdőszobát alakítottak ki olyan módon, hogy a fürdőszobai padlóösszefolyóhoz, a vizes berendezésekhez csatlakozó ágvezetéseket a társasház közös tulajdonában lévő, a lakás alatt futó, a földszinti és emeleti lakók szennyvizének elvezetésére szolgáló alapvezetékre közvetlenül, visszatorlási védelem nélkül kötötték rá. Valószínűleg ezzel egy időben az épület külső fala melletti aknába Feldtmann tolózárat építettek be, amelynek feladata lett volna a visszatorlódo víz esetén az automatikus lezárás. A felperes jogelődje 1994-ben vásárolta meg az Önkormányzattól az alagsori lakást, amelyet felújított és a vizes helyiségeket áthelyezte, a konyha átkerült a korábbi előszobába.

Az alagsori lakásban veszélyeztetettségi állapotot idézett elő, hogy az útszint alatti vizes berendezési tárgyakat, így a padló összefolyót, a WC és fürdőkád ágvezetékait az I. rendű alperesi közös tulajdonban álló vezetékekre visszatörlesztés elleni védelem nélkül kötötték rá.

A felperes 1996. július 15-én vásárolta meg az alagsori lakást édesanyja, **H. G.** holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelten. Az ingatlant 1997. év nyaratól kezdődően és azóta folyamatosan eső és szennyvíz önti el. A felperes 1997 októberében felkérte a **G. Kft.**-ét a hiba okainak feltárása érdekében. A Kft. véleménye alapján a veszélyhelyzet elhárításához szennyvízátemelő berendezés létesítése volt szükséges, amelyet a Kft. 1997. november 4-én kötött vállalkozási szerződés alapján 208.375 Ft vállalkozói díj ellenében kivitelezett.

A vízátemelő berendezés beüzemelését követően is rendszeresek voltak a lakásban a szennyvízbetörések. A felperes a problémát jelezte a közös képviselőnek és a hiba okának ismételt feltárására újabb szakértőt kért fel, rendszeres csatornatisztításokkal megkísérelte a hiba kijavítását, amely azonban csak rövid ideig bizonyult hatásosnak. A lakás szigetelési munkáinak elvégzésére id. és ifj. **P. J.**-fel 2002. augusztus 28-án megbízási szerződést kötött, amely alapján 350.000 Ft-ot fizetett ki a vállalkozók részére. A szerződés szerint a vállalkozók elvégezték az alagsori lakás meszelési és mázolósi munkáit, valamint a falak előzetes vizesedés elleni kezelését.

A felperes az alagsori lakást bérbeadás útján hasznosította, amelynek során a felperes és a bérlők is rendszeres csatornatisztításokat rendeltek meg. A 2002. október 24-én kelt bérleti szerződéssel a felperes képviseletében eljáró **H. G.** haszonélvező 2002. november 1-jétől határozott időre 2003. augusztus 31-ig bérbe adta az alagsori lakást **K. Zs.** és **B. A.** részére. A bérlők azonban a szerződést 2002. november 9-én azonnali hatállyal felmondták arra hivatkozással, hogy a fürdőszoba használhatatlan.

2002. november 12-én a szennyvíz ismét elöntötte a felperes lakását, ezért a felperes felkérte **F. G.** igazságügyi szakértőt a hiba okainak feltárására. A szakértő szerint a társasház tulajdonát képező csatorna alapvezetékében olyan meghibásodás van, ami nem nyújt biztonságos szennyvízelvezetést. A biztonságos lakhatás érdekében szét kell választani a felső lakásba érkező szennyvízvezeték az alagsorítól.

A bérlő kiköltözése után a szennyvízcsövek végét ledugózták, de 2003. március 13-án újra feltört a szennyvíz és az alagsori lakást ismét elöntötte. Az alagsori lakás 2009. év végéig lakatlan volt.

Időközben a felperes 2009. évben **Sz. J.**-nak és **Sz. J.**-nének ingyenes használatába adta az ingatlant azzal a feltétellel, hogy annak javítási munkálatait elvégzik.

2012. április hónapban a II. rendű alperes az alapvezeték a felperes előzetes jóváhagyása nélkül leválasztotta akként, hogy az alagsori lakásban megváltoztatta a felső szintekről érkező szennyvíz elvezetésének módját. A felperes 2013 októberében vette ismét birtokba a lakást, az azóta üresen áll, jelenleg lakhatatlan, a haszonélvező meghatározott időközönként takarítja.

Az alagsori lakás fürdőszobája alá meghatározhatatlan időpontban beépítésre került egy visszacsapó szelep, amelynek csappantyúja a fürdőszobából kifelé áramló víz hatására nem nyit ki, csak kis mennyiségben enged át a vizet.

A fenti tényállás alapján az elsőfokú bíróság a keresetet részben találta megalapozottnak. Kiemelte,

hogy a felperes alperesekkel szembeni igényérvényesítése kétirányú, egyrészt a lakás további vízelöntésének megakadályozása érdekében lép fel, mellyel a károsodás veszélyét kívánja elhárítani; másrészt a vizesedéssel felmerült kárai megtérítését követeli. Az igényérvényesítés kapcsán a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése, 341. § (1) bekezdése és a 352. § (1) bekezdése megfelelő alkalmazásának van helye.

Kifejtette, hogy a közbenső ítéletben egyrészt felperesi károsodás bekövetkeztének tényét, másrészt a beállott kárnak a károkozó magatartásával való okozati összefüggését kellett eldönteni (BDT2010. 2235.; BH2004. 511.). Amennyiben a közbenső ítélet a károkozó meghatározott kár fennállásáért való felelősségét megállapítja, azt a felperes és az I. rendű alperes jogviszonyában utóbb vitatni már nem lehet.

A kárveszély elhárításának Arnold Károly és Keve Lajos szakértők véleménye szerint szakszerű terv alapján kell történnie, a felperesnek önálló rákötést kell kialakítania egy lakáson belüli átemelő berendezéssel. A további károk megelőzését Arnold Károly szakvéleménye, az elvégzendő valamennyi munkát és azok költségvetését Végh Péter Ferenc szakértő szakvéleménye tartalmazza. Az elsőfokú bíróság ez utóbbi szakvélemény alapján állapította meg az alperesek által elvégzendő munkák körét.

A kártérítési felelősség körében az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a jogerős közbenső ítélet csakis úgy értelmezhető, hogy csak azokért a későbbi bizonyítás során meghatározandó károkért kell az I. rendű alperesnek helyt állnia, amelyek a társasház tulajdonában lévő vezetékek hibájából erednek. Ez azt jelenti, hogy a kárfelelősség tárgyában a felek közötti jogvita jogalapját a közbenső ítélet teljes mértékben nem bírálta el. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a közbenső ítélet csupán a felperes által eredetileg megjelölt kártételek, így a Gres szivattyú, a **P**-féle tatarozás, az alagsori lakás helyreállítási költsége és a **F**-féle szakvéleménnyel felmerült károkra vonatkozhat, továbbá az utóbb már perköltségként érvényesített gumicsizma megvásárlásával keletkezett költségekre terjedhet ki. Az ezt követően előterjesztett kárigények, így az elmaradt jövedelem, az ingóságokban bekövetkezett kár, valamint a csatornarendszer tisztításával felmerült költségekből eredő kár címén érvényesített igényre a közbenső ítélet jogereje nem hat ki.

Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel valamennyi kártétel tekintetében vizsgálta, hogy a felperest ért, a lakás perindítást megelőző és per során történő elöntéseiből fakadó károk a társasházi tulajdonban álló vezetékek hibájával összefüggésben keletkeztek-e. Arnold Károly és Keve Lajos igazságügyi szakértők véleménye alapján azt állapította meg, hogy az alagsori lakás elöntésének oka annak a szabálytalan rácsatlakoztatása a társasházi alapvezetékre. A szakszerűtlen rácsatlakozás miatt az I. rendű alperest a régi Ptk. 339. §-a és 352. §-a alapján kártérítési felelősség nem terheli. Az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes nem érvényesített olyan kárigényt, amely az alagsori lakásnak az alperesi társasház közös tulajdonában álló víz- és csatornarendszer hibájával okozati összefüggésben történt elöntése miatt keletkezett. A közbenső ítélettel érintett tételek tekintetében a felperes nem bizonyította, hogy az általa elvégzett és elvégzendő munkák vonatkozásában az okozati összefüggés fennállna. Erre az általa felajánlott további bizonyítási indítványok sem alkalmasak.

A kárfelelősség hiányára nézve kifejtetteket irányadónak tekintette az elsőfokú bíróság a közbenső ítélettel el nem bíralt károkra is. Az elmaradt haszon körében rámutatott arra, hogy kárként a bizonytalan jövőbeli tényezőktől függő haszon nem érvényesíthető, kétséges, hogy a felperes az alagsori lakást a rendszeres elöntések miatt ki tudta volna adni. Az I. rendű alperes kártérítési felelősségének hiányában nincs jelentősége annak sem, hogy esetleg a felperes kárenyhítési

kötelezettségének eleget tett-e, vagy sem. Az I. rendű alperes által elismert követeléseken túlmenően a felperes valamennyi kártérítési követelését elutasította, a II. rendű alperest pedig a nem vitatott felperesi követelésekben marasztalta.

A felperes valamennyi, a kár mértékének megállapítására, a tanúk kihallgatására és az ingószakértő kirendelésére irányuló további bizonyítási indítványait, mint szükségtelent elutasította.

A perköltségről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján a 82. § (2) bekezdésével összhangban rendelkezett. A felperesnek a perben felmerült készkiadását 762.482 Ft-ban, az I.r. alperesét 118.000 Ft-ban állapította meg. A 6.400 Ft felperesi készkiadás a II. rendű alperes nyilatkozata miatt volt szükséges, a szakértői meghallgatással merült fel, ezért azt az I. rendű alperes perköltségének kiszámításakor nem vette figyelembe. Az I. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint állapította meg. A perben a II. rendű alperesnek készkiadása nem merült fel, azonban a nyilatkozata miatt szükséges szakértői meghallgatással összefüggésben 6.400 Ft-os költsége keletkezett a felperesnek. A II. rendű alperes köteles ezen költség mellett a felperes vele szemben előterjesztett kereseti követelése 10%-át kitevő összeg alapulvételével a felperes jogi képviselőjének munkadíját is megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek történő teljes helyt adást kért. Kérte továbbá az I. rendű alperes perköltségben marasztalását is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mert a közbenső ítéletben már jogerősen elbírált kérdésekben döntött ismételten. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság PK 195. számú állásfoglalására, mely szerint a bíróság a közbenső ítélettől akkor sem térhet el, ha arra a követelés összege vagy mennyisége iránt folytatott eljárás során felvett bizonyítás anyaga alapot adna. A közbenső ítélettel jogerősen elbírált jogalapot a felek egymás között ismételten vitássá nem tehetik. Az elsőfokú bíróság az okozati összefüggésnek a fennállását már nem vizsgálhatta volna.

Rámutatott arra, hogy a felperes jogelődje nem okozója a problémának, hanem maga is örökölte és jelezte azt a társasháznak. Az előntések már az 1980-as évektől adóttak, így azokat már csak a kronológia okán sem idézhette elő a felperes jogelődje. Az alagsori lakás állítólagos szakszerűtlen rácsatlakozása a társasház rendszerére fogalmilag kizárt, mert a mosókonyha eleve csatlakozással született. Az alperes jogelődje, a II. kerületi Tanács volt az, aki az első vizes berendezést (WC) a földbe helyezte, ezzel megnyitva az addig zárt rendszert, és ő volt az is, aki azt utólag épült tetőtéri lakást teljes infrastruktúrájával rákötötte az eleve diszfunkcionális (ellen-esésű) alagsori vezetékekre, majd a magASFöldszinti lakás konyháját ugyanide kötötte át a ház másik strangjáról. Ez okozta a legSúlyosabb kárt. A kárenyhítés céljából ledugóZott ágvezetékek nem okozhattak kárt. Hivatkozott arra, hogy az eljárás során négy tanú bizonyította a felperesi káresemény és az alperesi tulajdon, illetve magatartás között fennálló ok-okozati kapcsolatot. A tetőeresz, az angol akna, a kerti csatorna, mind alperes csapadék- és szennyvíz elvezetési rendszerének a részei. A közbenső ítélet ezekre tekintettel hívta fel a régi Ptk. 352. és 354. §-át. A jelen ítélet nem kötelezi az alperest a fenti hibák megszüntetésére, csak a vezetékek szétválasztására, amely csak egy, a Keve-féle szakvéleményben felsorolt négy elárasztási ok közül. A Végh Péter-féle terv nem valóSítható meg kizárólag lakáson belül, erre csak a hibát 20 éve fenntartó alperesi tulajdonosnak volt és van lehetősége és felelőssége.

A felperes hangsúlyozta, hogy valamennyi forintban meghatározott követelése ok-okozati összefüggésben van az I. rendű alperes tulajdonát képező vezetékrendszer hibájával és

jogszabálysértő, együttműködést nem tanúsító magatartásával. Így a lefolytatott bizonyítás egyértelműen alátámasztotta, hogy a felperesi ingóságok megrongálódása, megsemmisülése a lakás szennyvízzel történő elárasztásának a következménye; a felperesi ingatlan bérbe adhatósága a lakás szennyvízzel történt elárasztása miatt szűnt meg; a felperesnek a lakás elárasztásának megszüntetésére tett cselekményeivel összefüggésben felmerült kiadásai és költségei indokoltak és szükségszerűek voltak.

A felperes sérelmezte, hogy a készkiadásai közül az elsőfokú bíróság csak a második szakasz költségeit tüntette fel, az alapperben kifizetett szakértői díjakat (Keve Lajos, Csabányi László, Arnold Károly szakértőkét) nem. A felperes fellebbezésében illetékfeljegyzési jog iránti kérelmet terjesztett elő.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A másodfokú tárgyaláson a **P.** -féle 350.000 Ft-os költséget jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Hivatkozott az oksági kapcsolat hiányára és arra, hogy a felperes nem bizonyította, hogy ezt az összeget a vállalkozónak kifizette volna. Utalt arra is, hogy a felperes a biztosítótól is vett fel pénzt. Ezen túlmenően azonban az összecszerűségre nézve érdemi kifogása nem volt. A **D**-féle költségvetést Egyed Katalin szakértő által megállapított bruttó 415.544 Ft-os értékben fogadta el, ezen kártétel jogalapját azonban továbbra is vitatta.

A fellebbezés kis részében alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a fellebbezéssel érintett körben nagyrészt helytállóan állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel a másodfokú bíróság részben értett egyet.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett részben vizsgálta felül. A felperes fellebbezése nem érintette a károsodás veszélyének elhárítására vonatkozó, az I. és a II. rendű alperest terhelő munkálatokat. Fellebbezés hiányában teljes egészében jogerőre emelkedett az elsőfokú ítélet a II. rendű alperes tekintetében. A fellebbezés nem terjed ki továbbá az I. rendű alperest marasztaló 270.875 Ft kártérítésre és kamataira sem.

A felperes elutasított kárigényei tekintetében az ítélet tábla azt vizsgálta, hogy az egyes kártételekre kiterjed-e a közbenső ítélet jogereje vagy sem. Azt állapította meg, hogy a közbenső ítélet jogereje kiterjed a közbenső ítélet meghozataláig előterjesztett kártételekre, illetve azoknak a keresetfelemeléssel érintett részére. A közbenső ítéletig előterjesztett és a fellebbezéssel is érintett tétel a **P**-féle felújítási költségek (vállalkozói díj), valamint a **D** Bt. által 2003. május 23. napján készített költségvetés szerinti kijavítási költségek. A közbenső ítélet hozataláig előterjesztett Gres szivattyú, valamint a **F**-féle költségeket, mint a felperesnél felmerült kártételeket, az I. rendű alperes nem vitatta, azt az elsőfokú bíróság a felperes javára megítélte.

Az ítélet tábla rámutat arra, hogy a **P.** szerződéssel érintett 350.000 Ft vállalkozói díj, valamint a **D** Bt. költségvetésében szereplő (majd a 2015. évi aktualizálás miatt felemelt) 1.800.000 Ft-os felújítási költségek, mint kártételek tekintetében a közbenső ítélet jogereje miatt a felperesi károsodás bekövetkeztének tényét, másrészt a beállott kárnak a károkozó magatartásával való okozati összefüggését már vitatni nem lehet (EBH2004. 1039.). Ezen tételek tekintetében már csak a felperest ért kár mértékének (összecszerűségének) vizsgálatára terjedhetett ki az eljárás. A közbenső ítélet rendelkező részének és indokolásának összefüggéséből az állapítható meg, hogy a közbenső ítéletet hozó elsőfokú bíróság valamennyi addigi kártétel tekintetében úgy ítélte meg, hogy azok az alperesi társasház közös tulajdonában álló víz- és csatornarendszer hibájával okozati összefüggésben

történt előntései miatt keletkeztek. Ezt támasztja alá a közbenső ítélet 12. oldalának utolsó két bekezdése. A közbenső ítélet rendelkező része és indokolása egységből tehát az állapítható meg - még ha a rendelkező rész megfogalmazása nem is szerencsés -, hogy az addig érvényesített valamennyi kártételre kiterjed a közbenső ítélet jogereje.

A 2002. augusztus 28. napján kelt megbízási szerződés megnevezésű, tartalmában azonban a régi Ptk. 389. §-a szerint minősülő vállalkozási szerződés alapján a felújítási munkákra kifizetett 350.000 Ft kárigény jogalapja a közbenső ítélet alapján nem vitatható. E körben sem az alperes jogellenes magatartása, sem az ezzel okozati összefüggésben a felperest ért kár nem vitatható. Az I. rendű alperes vitássá tette az okozati összefüggést is, amit az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatott volna a régi Pp. 213. § (3) bekezdése alapján. Az I. rendű alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy ez a kár a biztosítótól megtért. A **Biztosító neve** 2003. március 19. napján felvett kárfelvételi és becslési jegyzőkönyve a 2003. március 13. napján bekövetkezett káreseményt rögzíti. A vállalkozási szerződés azonban 2002. augusztus 28. napján kelt, ezért a 2003 márciusában keletkezett káresemény alapján fizetett biztosítás nem ennek a fedezetére szolgált. A 2002. augusztus 28-án kelt szerződés alapján a megrendelő 100.000 Ft előleget adott át anyagköltségre, amelyet a vállalkozó átvett és az átvételt aláírásával igazolta. A fennmaradó 250.000 Ft vállalkozói díj átvétele az iratra vezetett saját kezűleg írt nyilatkozat és aláírás alapján szintén megtörtént. A régi Pp. 196. § (1) bekezdése alapján teljes bizonyító erejű magánokirat bizonyítja a szerződés megkötését és a pénz átadását is. A vállalkozói díj összegszerűsége tekintetében az I. rendű alperes érdemi nyilatkozatot nem tett, nem jelölte meg, hogy mennyiben és milyen okból vitatja a vállalkozói díjat, annak szükségszerűségét, avagy indokoltságát.

A fenti indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét e körben megváltoztatta és az I. rendű alperest a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján marasztalta 350.000 Ft kártérítés és annak kamatai megfizetésére. A késedelembe esés időpontja a vállalkozói díj kifizetésének időpontja, amely a hivatkozott szerződés alapján 2002. augusztus 28. napja. A felperes a 27.P.25.278/2010/19. számú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy valamennyi kárigénye után 2002. november 1. napjától kér késedelmi kamatot. Ezen kártétel tekintetében a későbbi keresetmódosításai sem tartalmazznak eltérő időpontot. A másodfokú bíróság a régi Pp. 215. §-a figyelembevételével a felperes kereseti kérelme szerint állapította meg a késedelembe esés napját. A kamat mértékét a késedelembe esés időpontjában hatályos régi Ptk. 301. § (1) bekezdése, majd annak módosításai alapján határozta meg.

A közbenső ítélet jogereje miatt nem volt vitatható a **D Bt.** által 2003. május 23. napján készített költségvetés tekintetében a szerződésszegés ténye és azzal összefüggésben a felperes pénzbeli igényének alapossága az összegszerűség kivételével. Ezeknek a munkáknak az értékét a szerint kellett elbírálni, hogy a bekövetkezett károsodás alapján adott munkanem olyan mennyiségben és értékben volt-e szükséges és indokolt, mint ahogyan azt a költségvetés tartalmazza. A felperes bizonyítási indítványa alapján az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást rendelt el. Egyed Katalin szakértő 27.P.25.278/2010/30. szám alatt előterjesztett szakvéleményében a javítási munkák összegét bruttó 415.544 Ft-ban állapította meg. A szakértő kifejtette, hogy a költségvetéshez nem tartozott fénykép, ezért alapul **F. G.** igazságügyi szakértő 2003 márciusában készült magánszakvéleményét, valamint az **Biztosító neve** által 2003. március 19-én és a társasház által 2004. évben készített fotókat vette alapul. Ez alapján állapította meg az indokolt javításokat, melyek kiterjedtek 3 db belső küszöb cseréjére, a két szoba padlóburkolatának cseréjére, és a lakás újratapétázására 0,7-1 méter magasságig. A felperes (33. sorszám) vitatta a szakértő megállapítását azon az alapon, hogy az aránytalanul alacsony, nincs összhangban az Arnold-féle lakáson belüli szerelési költségeket megállapító szakvéleménnyel, mely szerint a költségek 2006-os árakon is

750.000 Ft-ra becsülhetők. Hivatkozott továbbá arra is, hogy Egyed Katalin szakvéleményét a 9 évvel korábbi, az **Biztosító neve** 2003. március 19-i felmérése alapján készítette el. A biztosító kárfelmérése értelmében nem felületi penészesedésről van szó, a vakolat omladozik. A szemle során felhívták a szakértő figyelmét arra az optikai csalásra, hogy a lakást a szemle előtti éjszakán a szívdességi lakáshasználókkal frissen kifestették. 9 éves fotók alapján jelentette ki a szakértő, hogy a falakban nem történt károsodás. A falat meg sem érintette, és még azt sem vette észre, hogy a falak festve vannak és nem tapétázva. Ez a hiba önmagában bizonyítja, hogy a szakértő nem végezte el a munkáját. Utalt arra is, hogy Egyed Katalin szakértő elfogult szakvéleményt adott, különösen amikor a vízbetörés okaira hivatkozott. Feltűnően alacsony kárérték- kalkulációt alkalmazott. Sérelemzte, hogy a szakértő a helyszíni szemle során észlelteket nem vette figyelembe.

A másodfokú bíróság nyilatkozattételre hívta fel az I. rendű alperest is, aki úgy nyilatkozott, hogy az Egyed Katalin szakvéleményében foglalt 415.544 Ft javítási költséget, mint kárösszeget már nem teszi vitássá. Az ítéletábla ezt is figyelembe véve azt állapította meg, hogy a felperes nyilatkozatai nem tették aggályossá a szakvéleményt a **D Bt.** költségvetésében szereplő anyag- és díjköltségek felülvizsgálata tárgyában. A szakértő helyesen a költségek indoklása és szükségessége (az elvégzendő munkanemek mennyisége és értéke) tekintetében nem a szakvélemény elkészítésének időpontjában fennálló állapotból, hanem a költségvetés elkészültének, készítésének időpontjában fennálló állapotból indult ki. Ehhez meghatározta, hogy milyen az állapotot tartalmazó okiratokból (fényképfelvételek, kárfelvételi jegyzőkönyv, magánszakvélemény) indult ki. A felperes alaptalanul hivatkozott ezért a szakértői vizsgálat időpontjában fennálló állapotokra. Az Arnold Károly által 2006. december 6. napján készített szakvélemény már a feltárt hibák teljes gépészeti, építési és csatornarendszeri kijavításának költségét határozza meg. Ezért az abban foglalt költség más tartalmú munkákra vonatkozik, mint a szakvéleményben értékelt 2003. május 23. napján kelt költségvetés. A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a szakvélemény elkészítésekor tapéta nem is volt a lakásban, ez is a szakértő nyilvánvaló tévedését alapozza meg. A felperes figyelmét elkerülte, hogy a szakértőnek nem a fennálló állapotra, hanem a 2003. május 23. napján kelt költségvetés szerinti tételek indoklására és szükségességére kellett nyilatkoznia. A felperes maga kérte a költségvetés szerinti összeg megfizetésére kötelezni az I. rendű alperest és ezen költségvetés tartalmazta a tapétázás részmunkáit, a tapéta teljes bontását és az újratapétázás költségeit (keresetlevél F/8. melléklete: Költségvetés 4. oldal). A szakértő ezért helyesen ezen tétel indoklását és szükséges mértékét (összecszerülés) is felülvizsgálta.

Alaptalanul sérelemzte a felperes, hogy Egyed Katalin szakvéleményét nem az **Biztosító2 neve** 2009. szeptember 9-ei kárfelmérése alapján, hanem az **Biztosító neve** 2003. március 19-ei felmérése alapján, vagyis egy 9 évvel korábbi, ezért nagyságrenddel kisebb károsodás alapján vizsgálta. A másodfokú bíróság azonban rámutat arra, hogy a 2003. május 23. napján kelt költségvetés alapján érvényesített kár tekintetében a szakértő helyesen az ahhoz legközelebb álló 2003. március 19-ei felmérést vette figyelembe. A fent kifejtettek alapján a másodfokú bíróság Egyed Katalin szakvéleményét a **D Bt.** által készített költségvetés tekintetében, mint aggálytalan szakvéleményt elfogadta ítélezése alapjául. A felperes kifogásai a szakvélemény alaposágát e körben nem kérdőjelezték meg, így nem merült fel a régi Pp. 182. § (3) bekezdése szerint új szakértő kirendelésének a szükségessége.

A felperes ezen költségvetés szerinti kárát utóbb 1.800.000 Ft-ban határozta meg a 2015. évi árszinten. A késelemben esés időpontját azonban ezen kártétel tekintetében is 2002. november 1. napjában jelölte meg. Egyed Katalin 2012. május 2. napján előterjesztett szakvéleményében a 2012. évi árak alapján határozta meg a költségvetés indokolt és szükséges részének értékét, így a késelemben esés időpontját is ezen időpontra tekintettel határozta meg az ítéletábla. E körben

figyelemmel volt arra is, ha a költségvetést 2015. évre kellett volna aktualizálni, úgy a késedelmi kamatfizetési kötelezettség is csak ezen időponttól állt volna fenn.

A fent kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a keresetet a **D** Bt. által megállapított felújítási költségek, mint kár tekintetében 415.544 Ft tőkeösszeg és annak kamatai tekintetében alaposnak találta.

A fellebbezés nem volt alapos a közbenső ítélet meghozatalát követően előterjesztett, az azzal el nem bíralt károkra (az elmaradt jövedelem, az ingóságokban bekövetkezett kár, valamint a csatornarendszer tisztításával felmerült költségből eredő kár címén érvényesített igényekre). Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének ezen részét annak helyes indokai alapján hagyta helyben. Pusztán a felperes fellebbezésére tekintettel emeli ki az alábbiakat.

A közbenső ítélet anyagi jogereje a régi Pp. 229. § (1) bekezdéséből következően kiterjed a döntés alapjául szolgáló releváns tényekre, a kárt okozó jogellenes magatartás és az ezzel okozati összefüggésben keletkezett vagyoni kár mibenlétének a meghatározására is. A közbenső ítélet hozatalát követően már nincs lehetőség arra, hogy a felperes azon kereseti követelése ténybeli alapját, amelyre a közbenső ítélet vonatkozik, akár a kár mibenlétére, akár az okozati összefüggés körében megváltoztassa. A jogerős közbenső ítélettel elbíralt kereseti kérelem ténybeli alapja nem változtatható meg, a jogerőhatás ugyanis a jogosultat is köti, ezért új tény előadásával nem teheti vitássá, hogy a károkozó mely jogellenes magatartásából eredően, milyen természetű kára keletkezett.

Az elmaradt jövedelem, az ingókárok és a csatornarendszer tisztításával összefüggésben felmerült kár olyan új ténybeli alapokon nyugvó kérelem, amelyet az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletével még nem bíralt el. A közbenső ítéletből nem volt megállapítható, hogy ezen károk tekintetében az I. rendű alperes károkozó, jogellenes magatartása miből állt, illetve hogy az okozati összefüggés fennáll-e a felperest ért kár és az alperes jogellenes magatartása között. (BDT2012. 2794.).

Nem követett el ezért jogszabálysértést az elsőfokú bíróság akkor, amikor a közbenső ítélet meghozatalát követően előterjesztett károk körében vizsgálta a jogalapot, azt, hogy az I. rendű alperes fejtett-e ki jogellenes magatartást és ezzel okozati összefüggésben merült-e fel a felperesnek kára. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg Arnold Károly és Keve Lajos szakértők együttes előadása alapján, hogy a kár oka az alagsori lakás szabálytalan rácsatlakoztatása a társasházi alapvezetékre. Arnold Károly 2006. december 6. napján kelt szakvéleményében kifejtette, hogy a veszélyeztetettségi állapotot az idézte elő, aki az útszint alatti berendezési tárgyakkal az ágvezetékait a közös tulajdonú vezetékekre közvetlenül, visszatorlási védelem nélkül kötötte rá. Keve Lajos 2005. január 28. napján kelt szakvéleménye hasonló megállapítást tartalmaz: „a felperesi lakás előntésének oka egyértelműen az előre nem látható, gondatlan építkezés a ház alagsorában, ahol a szint-helyzet nem tett soha lehetővé veszélytelen fürdőszoba kialakítást!”. A két szakértőt a perújítási eljárás során a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2008. május 14. napján együttesen hallgatta meg. A két szakértő együttes nyilatkozata szerint a hiba arra vezethető vissza, hogy a felperesi lakásból kijövő vezetékeket nem lett volna szabad rácsatlakoztatni a társasház közös vezetékére. A szakértők szerint a társasház legfeljebb annyit tehetett volna a hiba kialakulásának elkerülése érdekében, hogy megpróbálja megakadályozni a rákötést, esetleg szakértőt lehetett volna felkérni a hiba feltárására. A szakértők úgy nyilatkoztak továbbá, hogy a szakszerű terv alapján a felperesnek önálló rákötést kell kialakítania az aknában, ám a teljes megoldáshoz a korábbi alperesi vezetékeket is ki kell cserélni. A két szakértő egybehangzó szakvéleménye alapján az I. rendű alperes jogellenes magatartása a felperesi lakás előntése miatt nem állapítható meg. Az ítéletábra kiemeli, hogy annak nem volt jelentősége, hogy a társasházi alapvezetékekre nem a felperes, hanem

esetleg valamelyik jogelődje csatlakozott rá szabálytalanul. Jelen perben ugyanis csak azt kellett vizsgálni, hogy a szabálytalan rácsatlakozás az I. rendű alperes részéről történt-e. Az nem volt megállapítható a szakértői bizonyítás alapján sem, hogy a szabálytalan rácsatlakozást az I. rendű alperes végezte volna.

Mivel a hiba oka nem a közös tulajdonú csővezeték meghibásodására vezethető vissza, ezért az alperes a régi Ptk. 4. § szerinti együttműködési kötelezettségét sem szegte meg. Az együttműködési kötelezettség körében hangsúlyosan kell figyelembe venni, hogy a perbeli alagsori lakás vonatkozásában jelen esetben társasházi közös tulajdont érintő kérdések is felmerülnek. A felek jogviszonyára még irányadó, a társasházról szóló 1997. évi CLVII. törvény (rég. Ttv.) és a társasházról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (Ttv.) és az alapító okirat megfelelő rendelkezései szerint a közös tulajdon tárgyát képezte alapján a víz alap- és felszálló vezeték a külön tulajdoni illetőségű ágvezetékéig és a csatorna alap- és ejtővezeték a külön tulajdoni illetőségű ágvezetékéig. A régi Ttv. 22. § a) pontja alapján a közgyűlés határoz a közös tulajdonban álló épületrészek fenntartásáról, felújításáról, a közösséget terhelő kötelezettségek elvállalásáról. A 23. § (1) bekezdése értelmében a közös tulajdonban álló épületrészekkel kapcsolatos rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadásokról valamennyi tulajdonostárs egyhangúlag határoz. Ezekben a kérdésekben a közgyűlés hozhat határozatot, és ha az a jogszabály vagy az alapító okirat, illetőleg a szervezeti-működési szabályzat rendelkezését sérti, vagy a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelmével jár, bármely tulajdonostárs keresettel kérheti a bíróságtól a határozat érvénytelenségének megállapítását {32. § (1) bekezdés}. Hasonló rendelkezéseket tartalmaz a Ttv. 28. § a) pontja, 29. §-a, 38. §-a és a 42. § -a is.

A felperes nem tett arra nézve tényelőadást, hogy a közgyűlés összehívását kérte a közös tulajdont érintő felújítás, karbantartás miatt, majd a számára kedvezőtlen közgyűlési határozatot megtámadta volna. A társasház működésének speciális rendje alapján (közgyűlési határozat hozatala) nem volt megállapítható, hogy az I. rendű alperes együttműködési kötelezettségét megszegte volna.

Az, hogy a szakértők által felvetett „tiltakozás a rácsatlakozás miatt” lehetséges volt-e, nem lehetett tisztázni. A rácsatlakozás konkrét időpontja sem volt megállapítható, így az sem, hogy a társasháznak ekkor lett volna-e lehetősége a tiltakozásra, a rácsatlakozásról tudott-e annak kivitelezése során. A fentiekre tekintettel az I. rendű alperes nem szegte meg a régi Ptk. 4.§ (1) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségét.

A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a készkiadásai közül nem vette figyelembe a korábbi eljárás során felmerült szakértői díjakat (Keve Lajos, Csabányi László, Arnold Károly szakértő díját). A másodfokú bíróság azonban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes javára megállapított 762.482 Ft-ban a fenti szakértők díját figyelembe vette. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság előtt P.23.899/2003. szám alatt folyó eljárásban 39. sorszám alatt állapította meg Keve Lajos 144.000 Ft, valamint Csabányi Lajos részére 45.712 Ft szakértői díjat, amelyet a felperes előlegezett. Ugyanebben az eljárásban 61. sorszám alatt állapította meg Arnold Károly szakértő javára 48.000 Ft-ot, amelynek megelőlegezésére az alperest kötelezte. A perújítási eljárásban felmerült szakértői díj elszámolására a perújítási eljárásban kerülhet sor, az az alapügyben figyelembe nem vehető.

A felperes előlegezett az áttétel után a Fővárosi Törvényszék előtt 122.P.25.278/2010. szám alatt folyó ügyben a 31. sorszámú végzés alapján megállapított 241.675 és 74.295 Ft szakértői díjat, a 66. sorszámú szakvélemény kapcsán 45.000 Ft-ot, a 146. sorszámú végzés alapján 198.720 Ft-ot, a 151. sorszámú jegyzőkönyv tartalma szerint 6.400 Ft szakértői díjat.

Ez összesen 755.802 Ft, ami kevesebb mint az elsőfokú bíróság által megállapított 762.482 Ft. A felperes mindezek alapján alaptalanul sérelmezte a korábban előlegezett szakértői díjak figyelmen kívül hagyását.

A fent kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a nem fellebbezett részében nem érintette, megfellebbezett részében részben megváltoztatta a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján oly módon, hogy az I. rendű alperes marasztalásának összegét 765.544 Ft tőkével és kamataival felemelte. A marasztalási összeg felemelésével változott a pernyertesség-pervesztesség aránya a felperes és I. rendű alperes tekintetében, a felperes 7 %-ban, míg az I. rendű alperes 93 %-ban lett pernyertes. Az ítélet tábla a megváltozott pernyertességi-pervesztességi arányokhoz mértén módosította a perköltségről szóló rendelkezéseket is.

A másodfokú eljárásban a felperes 4 %-ban lett pernyertes, míg az I. rendű alperes 96 %-ban. A régi Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztességük arányában marasztalta a felperest és az I. rendű alperest a felperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére. A felperes javára 30.000 Ft, az I. rendű alperes javára 330.000 Ft áfamentes ügyvédi munkadíjat állapított meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján. A pernyertességhez igazodó ügyvédi munkadíjakat mérsékelte a jogi képviselők által kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel. Az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget egymásba beszámítva a felperest marasztalta az alperes javára 300.000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2018. május 9.

Dr. Pestovics Ilona s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.  
előadó bíró

Dr. Lente Sándor s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő